

Arrest

nr. 339 222 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partij bij beschikking van 29 juli 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het beroep lijkt onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Uit de informatie aangeleverd door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 24 februari 2025 zonder verzet is vertrokken naar de verantwoordelijke lidstaat, Zweden. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd. De bestreden beslissing is dan ook uit het rechtsverkeer verdwenen.

Er lijkt dan ook niet te kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden bijlage 26quater.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij heeft een vraag tot horen ingediend. Ter terechtzitting van 4 november 2025, waar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, verwijst de kamervoorzitter naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord en nodigt de partijen uit om te reageren op de beschikking.

De advocaat van verzoekende partij antwoordt dat de verzoekende partij Zweden opnieuw heeft verlaten en mogelijk in Duitsland verblijft. Er werd volgens haar geen verlenging van de termijn van overdracht gevraagd. Aangezien de termijn van overdracht is verstreken, is België volgens haar bevoegd. De repatriëring doet hier volgens haar niets aan af. De verzoekende partij wijst op artikel 29/3 van de Dublinverordening en op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Ze voegt nog toe dat er nog contact is met de verzoekende partij.

De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partij op 24 februari 2025 aan Zweden werd overgedragen en er werd geen terugnameverzoek aan België gericht dus vindt Zweden zich volgens haar bevoegd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Bovendien ligt er geen bewijs voor dat er nog contact is met de verzoekende partij en werd bij de behandeling in de UDN-procedure een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM onderzocht. Ook de Raad oordeelde volgens de verwerende partij dat geen schending van deze artikelen werd aangetoond. Voor het overige verwijst de verwerende partij naar haar nota met opmerkingen.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft de Raad reeds een prima facie oordeel geveld over dit beroep in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Hierbij oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 321 529 van 12 februari 2025 dat een overdracht naar Zweden prima facie geen schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

De verwijzing naar artikel 29/3 van de Dublin III Verordening dat stelt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”* is in casu niet dienstig, gezien de Raad reeds heeft geoordeeld dat de overdracht naar Zweden kon doorgaan en dus niet onterecht is. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Zweden een vraag tot terugname aan België zou hebben gericht.

Dat de verzoekende partij zich ondertussen niet meer in Zweden maar wel in Duitsland zou bevinden doet hier niets aan af. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het vreemd is dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat er nog contact is met de verzoekende partij, doch gevraagd naar wat er in Zweden gebeurd is en waar verzoeker zich nu precies bevindt en of hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, geen enkele informatie kan verstrekken. Met haar betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de inhoud van de beschikking.

De voormelde beschikking blijft dan ook overeind.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU